

О НЕКОТОРЫХ ВИКТИМОЛОГИЧЕСКИХ АСПЕКТАХ ПОПЕЛНЕНИЯ ПРЕСТЕПСТВ В ЗАКРЕСIE ОДЫВАНIA КАРЫ НА УКРАИНЕ

Dzhuzha Anastasiia

*docent Katedry Kryminologii oraz Prawa Karnego Wykonawczego Narodowej Akademii
Spraw Wewnetrznych starszy pracownik naukowy, doktor nauk prawnych m. Kijów, Ukraina*

Duchyminska Lesia

*Głównym Urzędem Funduszu Emerytalnego Ukrainy w Obwodzie Wołyńskim, Luck, Ukraina
lesya5@meta.ua*

Streszczenie. W artykule wyjaśniono treść oraz określono rolę ofiar przestępstw w mechanizmie bezprawnego zachowania personelu zakładów karnych, a także określono kwestie najbardziej problematyczne wymagające rozwiązania na poziomie doktrynalnym oraz praktyczny (ochrona prawna).

Słowa kluczowe: ofiara przestępstwa; płaszczyzna wykonywania kary; pokrzywdzony na skutek przestępstwa; personel zakładów karnych; wiktyimizacja; zapobieganie przestępstw.

ABOUT SOME VICTIMOLOGICAL ASPECTS OF CRIME IN THE FIELD OF CARRIAGE OF UKRAINE

Dzhuzha Anastasia

*PhD., Senior Researcher, Associate Professor of the Department of Criminology and Criminal-
Executive Law of the Ministry of Education and Science, Kiev, Ukraine*

Duchyminska Lesia

Directorate of the Pension Fund of Ukraine in the Volyn region, Lutsk, Ukraine

Abstract. The article clarifies the content and determines the role of victims of crimes in the mechanism of unlawful behavior of correctional staff, as well as identifies the most problematic points that need to be solved both at the doctrinal level and at the practical (law enforcement and enforcement) levels.

Keywords: crime victim; scope of punishment; victims of crime; staff of correctional colonies; victimization; victimization; crime prevention.

ПРО ДЕЯКІ ВІКТИМОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ УКРАЇНИ

Джу́жа Анастасія

*доцент кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС, кандидат
юридичних наук, старший науковий співробітник*

Дучимінська Леся

*начальник управління внутрішнього аудиту та фінансового контролю головного
управління Пенсійного фонду України у Волинській області*

Анотація. В статті з'ясовано зміст та визначено роль жертв злочинів у механізмі протиправної поведінки персоналу виправних колоній, а також встановлено найбільш проблемні моменти, що потребують вирішення як на доктринальному, так і на практичному (правоохоронному та правозастосовному) рівнях.

Ключові слова: жертва злочину; сфера виконання покарань; потерпілі від злочину; персонал виправних колоній; віктимність; віктимізація; запобігання злочинам.

Постановка проблеми. Як свідчить практика та результати спеціальних наукових досліджень [1], у механізмі злочинної поведінки значну роль відіграють жертви злочинів. У повній мірі, як встановлено у ході даного наукового пошуку, це відноситься й до механізму вчинення злочинів персоналом ДКВС України у сфері виконання покарань. Як з цього приводу обґрунтовано довів у своїх роботах А. П. Закалюк, у кожному випадку вчинення злочину і з'ясування його причинного комплексу необхідно встановити, через які саме вчинки потерпілого і в якому саме напрямі конкретна життєва ситуація впливала на злочинця, зокрема створювала сприятливі умови для його негативних вчинків [2, с.313].

У свій час зарубіжні фахівці цілком обґрунтовано зробили висновок про те, що до підвищеної віктимізації (процесу перетворення особи або групи осіб на реальну жертву, а також результат такого процесу) [3, с. 96] приводять не біопсихосоціальні обставини, а стиль життя, під яким варто розуміти щоденні заняття на роботі, при веденні домашнього господарства, під час відпочинку, в школі [4, с. 140]. При цьому, на їх переконання, деякі люди володіють підвищеною увагою для злочинів (наприклад, з причин власності значних матеріальних цінностей). Інші виявляються об'єктами посягань для злочинців тому, що постійно втягуються у віктимологічні ситуації, де вони легко перетворюються в жертв [4, с.140]. Поряд з цим, як вірно зауважив Б. М. Головкін, варто констатувати, що більшість людей опиняються в ролі жертви злочину не в силу їх індивідуальної віктимності, позаяк фактично нею може стати будь-хто [5, с. 126]. У даному випадку вирішальною стає підвищена здатність особи, в силу моральних і фізичних властивостей, ставати жертвою злочину тільки за певних обставин, а саме – наявності віктимності (вірогідності стати жертвою злочину) [3, с.96] у певній категорії осіб. Саме цю ознаку науковці [5, с. 126] та практики пов'язують із своєрідним «внеском» жертви у генезу злочину, позаяк вона відіграє роль сприятливої умови для реалізації наміру та досягнення злочинного результату.

На переконання О. М. Джузи, якщо зазначений підхід застосовувати для вивчення злочинного механізму та ролі жертви у ньому при вчиненні злочину персоналом ДКВС України, то це має здійснюватись з двох позицій, а саме: а) по - перше, з огляду змісту соціально-правового захисту і законних прав та інтересів жертв злочинів; б) по - друге, з кримінологічних міркувань, як певною мірою криміногенний фактор, що входить до структури детермінант і механізму злочинної поведінки [6, с.200].

Саме цей підхід і був використаний у ході даного дослідження при з'ясуванні змісту віктимологічних аспектів злочинів, які вчиняються персоналом ДКВС України у сфері виконання покарань. При цьому, вивчалась як індивідуальна, так і групова віктимність злочинної діяльності цих осіб.

Стан дослідження. Вивчення наукової літератури, показало, що досить активно та плідно у сьогоденні питаннями віктимологічного напрямку, у кримінології та в цілому в науці займаються такі учені, як: В.І. Борисов, В.В. Голіна, Б.М. Головкін, О.М. Джуза, А.І. Долгова, А.І. Денисова, О.Г. Колб, О.М. Костенко, В.О. Туляков, В.І. Шакур, В.О. Шеркулова та ін. Проте досі віктимологічні аспекти вчинення злочинів у сфері виконання покарань науковцями досліджено не в повному обсязі, що у свою чергу, впливає на

ефективність запобіжної діяльності як у зазначеній сфері суспільних відносин, так і в цілому на стан боротьби із злочинністю.

Виклад основних положень. У науці, під індивідуальною віктимністю розуміють набуду в ході життя і діяльності властивість особи (особистості) [5, с.126], а під груповою – специфічну колективну схильність окремих категорій населення, що мають спільні демографічні, соціальні, психологічні, культурологічні ознаки за певних обставин порівняно частіше наражатися на небезпеку заповідання злочинної шкоди [5, с.128].

Виходячи з результатів аналізу доктринальних джерел, а також вивчення архівних кримінальних справ (проваджень), порушених по фактах вчинених злочинів персоналом органів та установ виконання покарань, у ході проведення даного дослідження встановлені наступні віктимогенні ситуації (умови, що полегшують вчинення злочину або провокують злочинця до вчинення таких дій тощо [2, с. 314]), які передували вчиненню суспільно небезпечних та кримінально караних діянь з боку зазначених осіб, а саме:

1) дії потерпілого спровокували злочинний прояв осіб з числа персоналу ДКВС України (наприклад, дії пов'язані із злісною непокорю адміністрації установи виконання покарань (ст. 391 КК), або дії, що дезорганізують роботу установ виконання покарань (ст. 392 КК));

2) дії потерпілого мали необережний характер (недбале відношення засудженого до зберігання свого майна; використання цією особою завідомо несправного обладнання та інше);

3) дії потерпілого були правомірними та були пов'язані із спротивом задоволенню потреб (бажання) персоналу органів та установ виконання покарань, що мали злочинний намір (наприклад, спроби втягнення засуджених до розповсюдження наркотичних засобів та інших заборонених предметів у місцях позбавлення волі).

Щодо першої віктимогенної ситуації, то її сутність полягає в тому, що засуджені, у силу свого правового становища, яке зобов'язує їх виконувати у повному обсязі законні вимоги персоналу ДКВС України, а також реального статусу в середовищі засуджених, що стимулює ту чи іншу поведінку зазначених осіб у відносинах з персоналом органів та установ виконання покарань, вчиняють провокуючі дії, з метою підвищення свого власного авторитету, які, в кінцевому результаті, закінчуються для них у виді суспільно небезпечних наслідків з боку персоналу. Саме в результаті такої поведінки засуджені у 2005 -2017 роках ставали жертвами умисних убивств, нанесення тілесних ушкоджень та інших злочинів проти особи (розділ II Особливої частини КК) (Додаток Д). Показовим, у цьому контексті, є випадок умисного вбивства засудженого у Маневицькій виправній колонії середнього рівня безпеки, що мав місце у квітні 2014 року, який став наслідком групових дій персоналу, на чолі з начальником цієї УВП та його заступником, черговим помічником начальника колонії та всієї зміни молодших інспекторів служби нагляду, безпеки і охорони [7, с.4-5].

Друга група віктимогенних ситуацій пов'язана з необережною (самовпевненою або недбалою) поведінкою засуджених у ході відбування покарання та умисною або необережною злочинною поведінкою персоналу органів та установ виконання покарань у таких випадках. Так, у вересні 2015 року в Роменській виправній колонії № 56 під час повернення з їдальні, на очах

персоналу цієї УВП між двома засудженими виникла конфліктна ситуація, в ході якої, один з них металевою заточеною пластиною, яку він виніс з виробничої зони колонії, через халатне відношення персоналу до проведення обшуку засуджених, наніс іншому засудженому колото-різану рану [8, с.7]. У 2016 році жертвами від такої бездіяльності персоналу ДКВС України та неналежної особистої безпечної поведінки стали двоє засуджених у Райківській виправній колонії № 73 та Катеринівській виправній колонії № 46 [9, с.8].

Зміст третьої групи віктимогенних ситуацій, що створюються у сфері виконання покарань у результаті вчинення злочинів персоналом ДКВС України, детермінується законною (активною) поведінкою засуджених, які чинять супротив протиправній поведінці персоналу органів та установ виконання покарань. Як встановлено в ході даного наукового пошуку, в більшій мірі жертвами злочинів засуджені стають внаслідок, зокрема, дій територіальних (міжрегіональних) воєнізованих формувань ДКВС України, які застосовували фізичну силу, спеціальні засоби та зброю всупереч встановленого в законі порядку та щодо осіб які, не мали ніякого відношення до протиправної діяльності інших засуджених. У 2016 році, зокрема, мав місце один випадок такого характеру [9, с.32]. Сутність цієї проблеми полягає у тому, що відповідно до вимог ч. 1 ст. 106 КВК України, заходи фізичного впливу, спеціальні засоби і зброя до засуджених застосовуються лише у випадках, якщо вони чинять фізичний опір персоналу колонії, не виконують його законні вимоги, проявляють буйство, беруть участь у масових заворушеннях, захопленні заручників або чинять інші насильницькі дії, а також у разі втечі з-під варти з метою припинення вказаних протиправних дій, а також запобігання цими особами шкоди оточенню або самим собі застосовується фізична сила, спеціальні засоби, гамівна сорочка та зброя. При цьому, зазначені заходи безпеки мають право та активно його реалізують підрозділи територіальних «міжрегіональних» воєнізованих формувань ДКВС України, які залучаються до забезпечення режиму особливих умов у колоніях (стаття 105 КВК України). Поряд з цим, ні в ст. 105, ні в ст. 106, як власне, й в інших статтях КВК жодного слова про зазначені підрозділи ДКВС України не сказано.

Про воєнізовані підрозділи мова ведеться лише у контексті структури та чисельності ДКВС України – і тільки епізодично, у виді словосполучення «ДКВС України складається у тому числі з воєнізованих формувань (ч.1 ст. 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України»)». Крім цього, в ст. 12 даного Закону зазначено, що воєнізовані формування – підрозділи, які відповідно Закону діють у складі органів і установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, призначені для їх охорони та запобігання і припинення дій, що дезорганізують роботу у виправних установах. А далі, як у театрі абсурду: правовий статус персоналу цих підрозділів визначається не на підставі закону, як це передбачено п. 14 ст. 92 Конституції України, а підзаконними відомчими нормативно-правовими актами (спочатку МВС – ДДУПВП – ДПтС, а на сьогодні – Міністерства юстиції України), які носять обмежений характер доступу, тобто для засуджених є невідомими. Більш того, навіть в ПВР УВП, відсутнє будь яке посилення про діяльність воєнізованих підрозділів ДКВС України. Зокрема у п. 2 р. XIX «Нагляд за засудженими» зазначено, що згідно зі ст. 105 КВК, для підтримання правопорядку в УВП на підставі спеціального плану, який складається начальником установи та

затверджується начальником територіального органу управління Міністерства юстиції України, можуть залучатися сили і засоби інших органів і установ виконання покарань, про що сповіщаються прокурор області та прокурор за місцем знаходження УВП [10].

І знову ж, в даному нормативно-правовому акті жодного слова не сказано про воєнізовані формування ДКВС України, а є лише ремарка (фр. *remarque* – примітка – пояснення автора до тексту, яке дає коротку характеристику обстановки дії або особливостей поведінки особи.) [11, с.497] про те, що для підтримання правопорядку в порядку ст. 105 КВК можуть залучатися сили і засоби інших органів і установ виконання покарань. Але, як це витікає із змісту ст. 11 КВК, воєнізовані підрозділи ДКВС України ні до органів, ні до установ виконання покарань як «додаткові сили» не відносяться. Більш того, зміст ст. 12 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» не кореспондується із змістом ст. 105 КВК, яка передбачає більше правових підстав для залучення до забезпечення режиму особливих умов у колоніях підрозділів воєнізованих формувань.

Саме цей «летючий голландець», який з'являється як невідома надприродна сила у «Бермудському трикутнику», позаяк цей суб'єкт не визначений в кримінально-виконавчому законодавстві як правомірний суб'єкт кримінально-виконавчих правовідносин, й «наводить» правопорядок та забезпечує режим особливих умов у колоніях. При цьому варто звернути увагу, як це подібно до дій так званих «тітушок» у сучасній історії України та «активістів» у сьогоднішній. Вихід, у цій ситуації, бачиться наступним:

а) доповнити ч. 2 ст. 105 КВК після словосполучення «використовуються сили і засоби колонії, органів і установ виконання покарань» словосполученням «а також воєнізовані підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України» та викласти цю норму права у новій редакції;

б) викласти у новій редакції ст. 12 «Воєнізовані формування» Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», а саме :

«Воєнізовані формування – це такі підрозділи Державної кримінально-виконавчої служби України, які відповідно до Закону мають право діяти у складі органів і установ виконання покарань та слідчих ізоляторів і призначені для забезпечення режиму особливих умов у цих установах у визначених у кримінально-виконавчому законодавстві України випадках».

Висновок. Як показало вивчення наукової літератури, на доктринальному рівні зазначена проблема є предметом активних наукових пошуків і дискусій [12, с.234-236], проте, досі залишається не вирішеною на нормативно-правовому рівні, що й виступає однією з віктимогенних обставин у механізмі вчинення злочинів персоналом ДКВС України у сфері виконання покарань.

Література:

1. Кримінологічна віктимологія : навч. посіб. / Є. М. Моїсєєв [та ін.] ; за заг. ред. проф. О. М. Джузи. – Київ : Атіка, 2006. – 352 с.
2. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології : теорія і практика : [У 3 кн.]. Кн. 1 Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки / А. П. Закалюк. – Київ : видавн. дім «Ін Юре», 2007. – 424 с.
3. Кримінологія : підручник для студентів вищ. навч. закл. / за заг. ред. О. М. Джузи. – Київ : Юрінком Інтер, 2002. – 416 с.

4. Шнайдер Г. Й. Криминология: перевод с немецкого / Г. Й. Шнайдер; под общ. ред. и с предисл. Л. О. Иванова. – Москва: Прогресс: Универсал, 1994. – 504 с.
5. Криминологія : підручник / за ред. В. В. Голіни, Б. М. Головкина. – Харків : Право, 2014. – 440 с.
6. Криминологічні засади запобігання злочинам в установах виконання покарань України (пенітенціарна криминологія) : посібник / за ред. О. М. Джужі. – Київ : НАВС, 2013. – 620 с.
7. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду і безпеки кримінально-виконавчих установ у 2014 році. Кн. 1 : інформ. бюл. – Київ : ДПТс України, 2015. – 84 с.
8. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду і безпеки кримінально-виконавчих установ у 2015 році. Кн. 1 : інформ. бюл. – Київ : ДПТс України, 2016. – 69 с.
9. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду та пожежної безпеки установ виконання покарань у 2016 році : інформ. бюл. – Київ : Міністерство юстиції України, 2017. – 43 с.
10. Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань : затв. Наказом Міністерства юстиції України від 29 грудня 2014 р. № 2186/5 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 4. – Ст. 88.
11. Булыко А. Н. Большой словарь иностранных слов 35 тысяч слов / А. Н. Булыко. – Изд. 3-е, испр., перераб. – Москва: Мартин, 2010. – 704 с.
12. Яковець І.С. Теоретичні та прикладні засади оптимізації процесу виконання кримінальних покарань : монографія / І.С. Яковець. – Харків : Право, 2013. – 392 с.

ABOUT SOME VICTIMOLOGICAL ASPECTS OF CRIME IN THE FIELD OF CARRIAGE OF UKRAINE

Dzhuzha Anastasia, Duchyminska Lesia

Formulation of the problem. According to the practice and results of special scientific studies [1], victims of crimes play a significant role in the mechanism of criminal behavior. To the fullest extent, as established in the course of this scientific search, this also applies to the mechanism of committing crimes by the staff of the SCFU of Ukraine in the field of execution of sentences. As A. P. Zakalyuk proved in this regard in his works, in each case of committing a crime and ascertaining its causal complex it is necessary to establish, through what exactly the actions of the victim and in what direction the concrete life situation influenced the criminal, in particular, created favorable conditions for its negative actions [2, p.313].

At one time, foreign experts have fully reasonably concluded that the increased victimization (the process of transforming a person or group of persons into a real victim, as well as the outcome of such a process) [3, p. 96] do not lead to biopsychosocial circumstances, but to the lifestyle, under which it is necessary to understand everyday occupations at work, when conducting a household, during a rest, at school [4, p. 140]. At the same time, in their opinion, some people have a high level of attention for crimes (for example, because of the property of significant material assets). Others are objects of attacks for criminals because they are constantly drawn into victimological situations, where they easily turn into victims [4, p.140]. Along with this, as correctly noted by B. M. Golovkin, it is worth noting that most people find themselves in the role of victim of a crime not because of their individual victimization, because in fact it can become anyone [5, p. 126]. In this case, the elevated ability of a person, due to moral and physical properties, becomes a victim of a crime only under certain circumstances, namely - the presence of victimization (the probability of becoming a victim of a crime) [3, p.96] in a certain category of persons.

It is this sign of the scholars [5, p. 126], and the practice is associated with a peculiar "contribution" of the victim to the crime gang, as it plays the role of an enabling environment for the realization of intent and the achievement of a criminal outcome.

According to O.M. Dzhuzhi, if this approach is used to study the criminal mechanism and the role of the victim in it when the crime is committed by the staff of the Ukrainian SSR, then this should be carried out from two positions, namely: a) firstly, considering the content of the socio- legal protection and legal rights and interests of victims of crimes; b) secondly, from the criminological considerations, as a certain extent, the criminogenic factor, which is part of the structure of determinants and the mechanism of criminal behavior [6, c.200].

It was this approach that was used in the course of this study in clarifying the content of the victimological aspects of crimes committed by the staff of the SCFU of Ukraine in the field of execution of sentences. At the same time, both individual and group victimization of the criminal activity of these individuals was studied.

State of research. The study of scientific literature, showed that quite active and fruitful in today's issues of victimological direction, in criminology and in general, scientists such as: V.I. Borisov, VV Golina, B.M. Golovkin, O.M. Dzhuzha, AI Dolgova, A.I. Denisova, O.G. Kolb, O.M. Kostenko, VO Tulyakov, VI Shakun, VO Sherkulov and others. However, till now, the victimological aspects of committing crimes in the field of execution of sentences by scientists have not been fully investigated, which in turn has an impact on the effectiveness of preventive activities both in this area of public relations and in general on the state of the fight against crime.

Statement of the main provisions. In science, under the individual victimality is understood to be acquired during the life and work of the property of the person (personality) [5, p.126], and under the group - a specific collective propensity of certain categories of population with common demographic, social, psychological, cultural and cultural characteristics for certain circumstances relatively more often exposed to the danger of causing criminal harm [5, p.128].

Based on the results of the analysis of doctrinal sources, as well as the study of archival criminal cases (proceedings), violations of the facts of the crimes committed by the personnel of the organs and penal institutions, during the conduct of this study, the following victimogenic situations (conditions facilitating the commission of a crime or provoking an offender to commit such actions, etc. [2, pp. 314]), which preceded the commission of socially dangerous and criminal acts on the part of the said persons, namely:

1) the actions of the victim provoked a criminal manifestation of personnel from the staff of the Ukrainian SSR (for example, actions related to the malicious disobedience of the administration of the institution of execution of punishment (Article 391 of the Criminal Code), or actions disrupting the work of the penitentiary institutions (Article 392 of the Criminal Code)) ;

2) the actions of the victim were negligent (the careless attitude of the convicted person to the storage of his property; the use of this person by the apparently defective equipment, etc.);

3) the actions of the victim were lawful and related to the failure to meet the needs (desires) of the staff of the organs and penal institutions that had a criminal intention (for example, attempts to involve prisoners in the distribution of narcotic drugs and other prohibited articles in places of deprivation of liberty).

Concerning the first victimogenic situation, its essence is that the convicted persons, by virtue of their legal status, which obliges them to comply in full with the legal requirements of the staff of the Internal Affairs Committee of Ukraine, as well as the real status among convicts, which stimulates one or another of the behavior the said persons in relations with the personnel of penitentiary organs and establishments carry out provocative actions in order to increase their own authority, which, ultimately, end with them in the form of socially dangerous consequences on the part of the personnel. It was as a result of such behavior that those sentenced in 2005 to 2017 were victims of deliberate murders, bodily harm and other crimes against a person (Section II of the Special Part of the Criminal Code) (Appendix D). Indicative, in this context, is the deliberate murder of a convicted person at the Manevich Correctional Penitentiary of mid-level security, which took place in April 2014, which was the result of group activities of the personnel headed by the head of this UVP and his deputy, the next assistant to the head of the colony and all changes in junior inspectors of the surveillance, security and protection service [7, p.4-5].

The second group of victimogenic situations is connected with careless (self-confident or careless) behavior of convicted persons in the course of serving a sentence and intentional or negligent criminal behavior of the staff of penitentiary bodies and institutions in such cases. Thus, in September 2015, at the Roma Penitentiary No 56, when returning from the dining room, a conflict situation between the two convicts was encountered in the eyes of the staff of this UVP, during which one of them was a metal sharpened plate, which he extracted from the colony's production zone, through the negligent attitude of the personnel towards conducting a search of the convicts, inflicted on another convicted stabbing wound [8, p.7]. In 2016 two victims of the inactivity of the staff of the Internal Affairs Department of Ukraine and inadequate personal safe conduct became the two convicts in the Reykivska Penitentiary No 73 and the Katerinovska Penitentiary Colony No. 46 [9, p.8].

The content of the third group of victimogenic situations created in the area of execution of sentences as a result of the commission of crimes by the personnel of the SCFU of Ukraine is determined by the legal (active) conduct of convicts who oppose the unlawful behavior of the personnel of the penitentiary organs and institutions. As established in the course of this scientific search, the victims of crimes are more likely to be convicted, in particular, of the actions of territorial (interregional) paramilitary forces of the Ukrainian SSR, who used physical force, special means and weapons in contravention of the procedure established by law and with regard to persons who did not have no relation to the illegal activities of other convicts. In 2016, in particular, there was one case of this nature [9, p.32]. The essence of this problem is that, in accordance with the requirements of Part 1 of Art. 106 CEC of Ukraine, measures of physical influence, special means and weapons to the convicts shall be used only if they exercise physical resistance to the personnel of the colony, do not fulfill its legal requirements, demonstrate riot, participate in mass disturbances, seize hostages or engage in other violent actions, as well as in case of escape from custody in order to stop the said illegal actions, as well as preventing these persons from harming the environment or using themselves physical force, special means, stray shirt and weapons. In this case, the said security measures are lawfully and actively implemented by units of the territorial "interregional" paramilitary units of the DKVD of Ukraine, which are involved in the provision of the regime of special conditions in the colonies (Article 105 of the CEC of Ukraine). Along with this, neither in Art. 105,

not in art. 106, as in fact, in other articles of the CEC, there is no word about the said divisions of the Ukrainian SSR.

About the militarized units, the language is conducted only in the context of the structure and size of the Ukrainian SSR - and only sporadically, in the form of the phrase "DKVD of Ukraine consists of including from paramilitary formations (part 1 of Article 6 of the Law of Ukraine" On the State Criminal Execution Service of Ukraine ") » In addition, in Art. 12 of this Law states that paramilitary formations are units that, in accordance with the law, act as organs and penitentiaries, investigative detention facilities intended to protect them, and prevent and suppress acts that disrupt the work of correctional institutions. And then, as in the theater of the absurd: the legal status of the personnel of these units is determined not by law, as stipulated in clause 14 of Art. 92 of the Constitution of Ukraine, and by subordinate departmental legal acts (initially the Ministry of Internal Affairs - DPUVPVP - DPTS, and for today - the Ministry of Justice of Ukraine), which have a limited access, that is, for convicts, are unknown. Moreover, even in the Presidium of the Verkhovna Rada of Ukraine, there is no reference to the activity of the paramilitary units of the Internal Affairs Department of Ukraine. In particular, in Item 2 of the XIX "Supervision of the Convicted" it is noted that according to Art. 105 KVN, for the maintenance of law and order in the PI on the basis of a special plan, which is made by the head of the institution and approved by the head of the territorial office of the Ministry of Justice of Ukraine, may be involved in the forces and facilities of other organs and penal institutions reported by the district prosecutor and the prosecutor at the location of the administrative unit [10].

And again, in this normative legal act, there is not a single word about the paramilitary formation of the DKVD of Ukraine, but there is only a remark (f. Remarque - note - explanation of the author to the text, which gives a brief description of the situation of action or peculiarities of the behavior of the person.) [11 , p.497] that in order to maintain law and order in accordance with Art. 105 KVK can be involved in the forces and means of other bodies and penal institutions. But, as it follows from the content of Art. 11 KVN, the paramilitaries of the DKVS of Ukraine neither to the bodies nor to the penal institutions as "additional forces" are not included. Moreover, the content of Art. 12 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" does not correspond with the content of Art. 105 KVN, which provides for more legal grounds for engaging in special regime conditions in the prisons of units of paramilitaries.

It is this "flying Dutchman" who appears as an unknown supernatural force in the "Bermuda Triangle", because this subject is not defined in the criminal-executive legislation as a legitimate subject of criminal-executive relations, and "leads" the rule of law and ensures special conditions regime in the colonies. At the same time, it is worth paying attention, as it is similar to the actions of the so-called "aitoshki" in the modern history of Ukraine and "activists" in the present. The output, in this situation, is as follows:

a) to supplement Part 2 of Art. 105 KVN after the phrase "use the forces and means of the colony, organs and penal institutions" with the phrase "as well as the paramilitary units of the State Criminal Execution Service of Ukraine" and to set this rule of law in a new wording;

b) in the new wording of article. 12 "Military Forms" of the Law of Ukraine "On State Criminal Execution Service of Ukraine", namely:

"The militarized formations are the following units of the State Criminal Execution Service of Ukraine, which, in accordance with the Law, have the right to act as organs and institutions of the execution of sentences and investigative detention facilities and are intended to provide special conditions to the regime in these institutions in cases specified in the Criminal Law of Ukraine »

Conclusion. As the study of scientific literature showed, at the doctrinal level this problem is the subject of active scientific research and discussion [12, p.234-236], however, it remains unresolved at the regulatory level, which is one of the victimogenic circumstances in the mechanism of committing crimes committed by the staff of the Ukrainian SSR in the field of execution of sentences.

References:

1. Kryminolohichna viktymolohiia : navch. posib. / Ye. M. Moiseiev [ta in.] ; za zah. red. prof. O. M. Dzhuzhi. – Kyiv : Atika, 2006. – 352 s.
2. Zakaliuk A. P. Kurs suchasnoi ukrainskoi kryminolohii : teoriia i praktyka : [U 3 kn.]. Kn. 1 Teoretychni zasady ta istoriia ukrainskoi kryminolohichnoi nauky / A. P. Zakaliuk. – Kyiv : vydavn. dim «In Yure», 2007. – 424 s.
3. Kryminolohiia : pidruchnyk dlia studentiv vyshch. navch. zakl. / za zah. red. O. M. Dzhuzhy. – Kyiv : Yurinkom Inter, 2002. – 416 s.
4. Shnaider H. Y. Kryminolohiia: perevod s nemetskoho / H. Y. Shnaider; pod obshch. red. y s predysl. L. O. Yvanova. – Moskva: Prohress: Unyversal, 1994. – 504 s.
5. Kryminolohiia : pidruchnyk / za red. V. V. Holiny, B. M. Holovkina. – Kharkiv : Pravo, 2014. – 440 s.
6. Kryminolohichni zasady zapobihannia zlochynam v ustanovakh vykonannia pokaran Ukrainy (penitentsiarna kryminolohiia) : posibnyk / za red. O. M. Dzhuzhi. – Kyiv : NAVS, 2013. – 620 s.
7. Pro diialnist pidrozdiliv okhorony, nahliadu i bezpeky kryminalno-vykonavchykh ustanov u 2014 rotsi. Kn. 1 : inform. biul. – Kyiv : DPtS Ukrainy, 2015. – 84 s.
8. Pro diialnist pidrozdiliv okhorony, nahliadu i bezpeky kryminalno-vykonavchykh ustanov u 2015 rotsi. Kn. 1 : inform. biul. – Kyiv : DPtS Ukrainy, 2016. – 69 s.
9. Pro diialnist pidrozdiliv okhorony, nahliadu ta pozhezhnoi bezpeky ustanov vykonannia pokaran u 2016 rotsi : inform. biul. – Kyiv : Ministerstvo yustytysii Ukrainy, 2017. – 43 s.
10. Pravyly vnutrishnoho rozporiadku ustanov vykonannia pokaran : zatv. Nakazom Ministerstva yustytysii Ukrainy vid 29 hrudnia 2014 r. № 2186/5 // Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. – 2015.– № 4. – St. 88.
11. Buliko A. N. Bolshoi slovar ynostrannikh slov 35 tysiach slov / A. N. Buliko. – Yzd. 3-e, yspr., pererab. – Moskva: Martyn, 2010. – 704 s.
12. Yakovets I.S. Teoretychni ta prykladni zasady optymizatsii protsesu vykonannia kryminalnykh pokaran : monohrafiia / I.S. Yakovets. – Kharkiv : Pravo, 2013. – 392 s.